

WATSKEBURT! DE WAARHEID ACHTER DE ZOMERHIT

Abonnees € 2,11 België/Luxemburg € 2,50 Griekenland, Italië, Oostenrijk, Portugal, Frankrijk € 4,90 27 juli t/m 2 augustus '05 - adviesprijs € 2,50

REVVU

31

**EX-KUTMAROKKAAN:
'VERDONK IS EEN
GEWELDIGE CHICK**

**ARMSTRONGS
RONDE-MISSEN**

**RTL-BAAS FONS VAN
WESTERLOO REKENT AF MET
BEAU, MART EN DE REST**

**MEE MET
POKERMILJONAIR
MARCEL LUSKE**

ZONDER VESPA GEEN MEISJES

ALLES OVER DE VERSIERMACHINE: REPORTAGE UIT NAPELS

Er is geen behoorlijk openbaar vervoer, autorijden is levensgevaarlijk en fietsen is natuurlijk niets voor macho's. Dus zweert de Napolitaan bij de moeder aller scooters.

DOOR CHRIS LENDERS / FOTOGRAFIE: JEROEN VAN LOON

'ZONDER VESPA GEEN WIJVEN'

Voorzitter Adolfo Casaburi van de Vespa Club Vesuvio di Napoli denkt na. Voor het eerst die middag verdwijnt de nerveuze glimlach van zijn gezicht. Dan klopt hij op zijn volle borst en zegt hees: "Vespa rijden voel je van binnen." Hij kijkt onzeker opzij, alsof hij net tegen zijn vrouw heeft gezegd dat hij een ander heeft. Zijn blik richt zich weer op de wagens voor hem. "Ik moet eerlijk zijn. Een Vespa koop je niet voor het comfort, de snelheid of de veiligheid. Het gaat om het gevoel van vrijheid, om de emotionele band met de machine. De mooiste jaren van mijn leven bracht ik door op de Vespa."

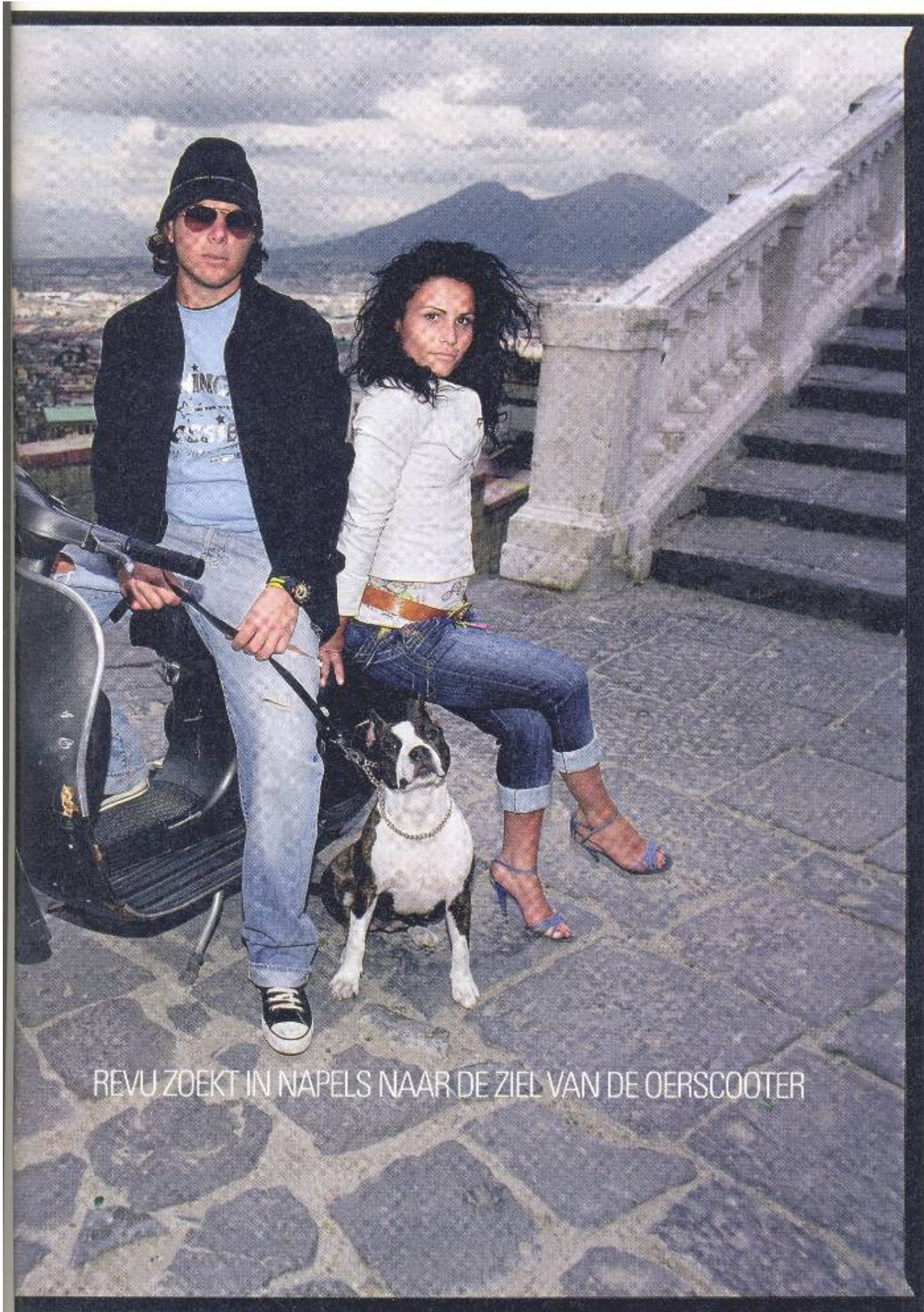
Napels, Italië. Twee nuchtere Hollanders, een fotograaf en een journalist, zijn op zoek naar de ziel van de Vespa, het klassieke hart van scooterend Italië. Worden in ons land de Vespa's geprezen om hun oubollige karakter en tuffen BN'ers sierlijk met de opgedofte machines over de Amsterdamse grachten, voor de Napolitaan is de Vespa -samen met God, voetbal en pasta- een basisbehoefte. Het openbaar vervoer in de stad is ronduit treurig en het rijden met de auto levensgevaarlijk. En fietsen is natuurlijk niets voor echte mannen. Alleen op twee gemotoriseerde wielen kun je goed uit de voeten. De oude brommers krioelen volgeladen door de mierenhoop die Napels heet. De bestuurders zijn vaak nog authentieker dan hun machine. Oude mannen, de mooiste vrouwen, boze, scheldende

moeders, zakenmannen en de meisjes van de straat. Ze hebben één ding gemeen: hun liefde voor de Vespa.

Adolfo zit achter zijn bureau in de kleine kamer. Een ventilator zwiept wanhopig de warmte de kamer uit. De sympathieke veertiger geniet van de aandacht voor zijn club: "Ik ben niet alleen president van Vesuvio, maar heb ook zitting in de nationale bestuursraad." Hij onderbeekt zijn betoog en kijkt of deze laatste woorden de gewenste indruk maken. Zenuwachtig wiegt hij de gouden Parker-vulpen met Vespa-inscriptie op en neer in zijn gemanicuurdde handen. Vespa Club Vesuvio telt 400 leden en organiseert ieder jaar een grote Vespa-tour. Het evenement levert jaarlijks een aantal duizenden euro's op voor het goede doel. Adolfo mag met recht trots zijn op zijn vereniging, die hij vanaf de grond opbouwde. Bovendien kent zijn vriendelijkheid geen grenzen. We worden van de ene naar de andere vriend gesleept en onze rugzakken pulen uit van de gadgets. We zijn inmiddels de heuse eigenaar geworden van Vespa-tomatensaus, Vespa-caramels en Vespa-peren-op-sterk-water. Onze verbazing neemt toe wanneer we over de Vespa-deurmat stappen en onze blik richten op het kantoor van *Il Presidente*. Statische, fascistische portretten van

Hardcore Napels. Natasja en vriend op de oude Vespa. Zelfs de hand is volgens de laatste mode modieus ingekocht.

REJU ZOEKT IN NAPELS NAAR DE ZIEL VAN DE OERSCOOTER

► Vespa-rijders eind jaren dertig aan de wand, ontelbare Vespa-miniaturen in vitrinekasten en een bibliotheek aan scooterliteratuur. Zijn passie voor de Vespa is bijna vergelijkbaar met de liefde voor zijn vrouw. Misschien is die zelfs groter, maar dat zal hij nooit toegeven.

Ufficio I due fratelli staat er op de gevel: Garage van de twee broers. Aan originaliteit geen gebrek. "De beste Vespa-zaak van Napels, beroemd om de collectie klassieke Vespa's in het magazijn," verzekerde Adolfo ons toen we afscheid namen. Na het aankloppen opent de houten deur zich op een kier. Om de hoek verschijnt het hoofd van een aimabele grijsaard. Zijn weinige plukken haar staan recht op zijn hoofd, zijn resterende drie tanden lacht hij bloot. Vittorio, met 62 jaar het jongste broertje, neemt ons mee naar de werkplaats. Het ruikt er naar stof en vocht. "Carmine, de buitenlanders zijn er!" Hij praat tegen de kromme rug van een schriël mannetje dat op zijn knieën aan een Vespa sleutelt. "Benvenuto!" klinkt het uit de blauwe overall waarin nauwelijks een lichaam is te zien. In slow motion schuift Carmine onder de scooter vandaan en krabbelt overeind. Met zijn mouw veegt hij het glimmende zweet van zijn voorhoofd. We krijgen een met olie besmeurde hand. "Ik ben de oudste en vooral verstandigste broer." Beide broers slaan elkaar schaterlachend op de schouders. "Dit is de winkel waar de heimwee wordt verkocht," vertelt Vittorio. "Italianen hechten grote waarde aan traditie. Ze zijn trouw aan hun merken. De Vespa zit in het Italiaanse hart, dat krijg je er niet zo gemakkelijk meer uit." Carmine zucht en zegt: "Het is waar, maar de jeugd koopt steeds meer moderne scooters. Zonder versnelling, zonder het typische rijgedrag. Je hoeft alleen maar een beetje gas te geven. Ze zijn lui geworden."

Op dat moment loopt een jongen binnen. De kleine Antonio. Piekfijn in orde. Ons spiegelbeeld reflecteert in zijn grote, bordeauxrode zonnebril, zijn bakkebaarden staan scherp afgeschoren tegen zijn gebruikte wangen. Zijn spijkerjas vormt zich perfect om zijn dunne lichaam. Hij hoort de uitleg van de twee broers en snuift met zijn neus. "Vespa's?" Hij kijkt ons aan en er verschijnt een brutale glimlach op zijn gezicht. Hij klopt met zijn vinger op zijn borst en gaat op zijn tenen staan. "Ik zal jullie de echte Vespa introduceren!" Carmine springt op. Hij was net lekker op dreef en voelde zich gevlend door de aandacht van de buitenlanders. Hij schreeuwt. "Hou je mond, jij weet er niks van!" Zijn hoofd loopt rood aan en hij slist ons toe: "Geloof hem niet!" Antonio heeft zijn gezicht inmiddels weggedraaid en fluit provocerend een deuntje. Met zijn rechterhand

maakt hij dirigerende gebaren in de richting van het oude baasje. Het maakt Carmine dol. Woest brult hij: "Zie je wat ik bedoel? Er is geen respect meer." Spuug van zijn lippen fluint alle kanten op. Uiteindelijk wint Antonio de slag om onze aandacht en samen verlaten we de garage van de weemoed.

Even later lopen we door de volkswijk van Napels. We willen het echte Napels zien. Het Spaanse Kwartier, verboden gebied voor toeristen en buitenlanders. Dit is zijn buurt. Ongevraagd bouwt hij dronken polonaises met woorden. Zonder ademhappen dansen zijn lippen. Hij is niet te stuiten. "Ik zei tegen mama: 'Mama, ik ga met een Hollander door de buurt.' Mama zei: 'Dat is goed jongen, maar let goed op, straks denken ze dat je ook Nederlands bent.' Ja, zelf ben ik ook wel buiten Napels geweest. Voor werk, vier dagen Rome. Maar toen miste ik mijn stad al. Denk maar niet dat ik dom ben of zo." Hij gaat op een geparkeerde Vespa zitten en vertelt over de wijk. "Natuurlijk zijn er goede en slechte mensen, ook hier. De mensen zijn arm. Kijk maar." Antonio's vinger wijst naar de verpauperde huizen. Balkons steunen op een verroest ijzertje. Zijn toon wordt serieuzer. "Deze mensen leveren een bikkelharde strijd. Ze hebben geen werk en verzinnen allerlei dingen om aan geld te komen. En dan zie je het onderscheid tussen slecht en goed. De goeden verkopen alles wat ze kunnen vinden. Aanstekers, poppen, bekers siroop met ijs. De slechten? Dat weet ik niet." Zijn hoofd buigt naar beneden. Het lijkt moeïlijk voor hem om erover te praten. Zonder op te kijken weet hij zeker: "Toch heb ik liever te maken met deze jongens uit de goot. Ik vertel je waarom. Zij weten hoe je elkaar helpt. Zij weten hoe je een probleem oplost en wat er echt belangrijk is in het leven. De rijken niet. Ze hebben misschien gestudeerd en ze hebben een mooi huis en een grote auto. Maar eigenlijk zijn ze heel dom. Een ander soort van dom. Juist veel dommer dan de mensen hier." Eerlijk, sympathiek en vooral: gepassioneerd. Antonio vertegenwoordigt alles wat deze stad in zich heeft. Hij is de *hardcore* Napolitaan. Hij is als de stad zelf; je haat haar of je hebt haar lief. Er is geen tussenweg. Plotseling staan er twee vrouwen bij de scooter. Onmiddellijk is zijn tijd op. We staan op de stoep en nemen afscheid. Antonio wijst ons op twee jongens op een bankje met hun voeten op het zadel van een Vespa. "Ga daar maar eens praten, dat zijn echte Napolitanen. Met een Vespa."

Breed lachend kijken ze in de lens van de camera. Blij, en ook zenuwachtig. Guido en Maurizio. Op en top Vespa-rijders. Het ene na

het andere sterke verhaal rolt van hun lippen. Het lijkt een grap, alsof ze de té Italiaanse handlangers van de peetvader willen persifleren. Kin omhoog, de ogen half dichtknijpend en een zure trek om de mond. Maar niets in hun leven is een grap. Ze kakelen door. Flarden van woorden schieten de lucht in. Ze moeten "richting noord," een "klus" doen. Twee bruinverbrande mannen op een scooter, lachend, schreeuwend en fluitend naar ieder stuk vlees dat op een vrouw lijkt. Straattheater zonder toneelspelers, zo typerend voor Napels. Zorgeloos jakkeren de Napolitanen door de straten op weg naar de pizza, de pasta, naar moeder, de vrouw, en vooral naar de minnaressen. Zo ook Maurizio en Guido.

"Ik kan het niet accepteren," klaagt Maurizio. Vandaag is er slechts één missie; de klus moet geklaard worden. Ze gaan op zoek naar de ex van Maurizio's vriendin. Hij had het lef om haar te bellen deze week. Maurizio is woedend, de tranen staan in zijn ogen: "Hij heeft geen respect voor mij. Hij moet weten dat ze van mij is, snap je?"

"Die klootzak gaat eraan!" schreeuwt Guido, zijn vuist zwaait woest in de lucht. Het lukt hem niet helemaal om zijn gezicht in de plooi te houden. Rond de bruinverbrande joint in zijn mondhoek verschijnt een kleine grijns.

'EEN VESPA KOOP JE NIET VOOR HET COMFORT, MAAR OM HET GEVOEL VAN VRIJHEID, OM DE EMOTIONELE BAND MET DE MACHINE'

Guido stuurt met zijn ellebogen op het stuur over de stoep. Maurizio zit achterop, zijn rechterhand steunt op de brede schouder van Guido, met de linkerhand wordt er nonchalant ge-sms't. Guido speelt het spel goed. Behendig jaagt hij de blauwe Vespa door de smalle stegen. Het lijkt alsof de hoge gevels vooroverhellen, hun daken gebogen over het schouwspel tussen de stoepranden. Uit de ramen schalt harde accordeonmuziek. Arabisch klinkende mannen en vrouwen jammeren liefdesliedjes. Maurizio wijst trots naar het wasgoed dat aan de balkons hangt te drogen. Met zijn handen vormt hij een koker om zijn mond: "Napolitanen zijn niet vies. Kijk maar omhoog!" Guido stuurt driftig en toeterend door de mensenmassa. De straat ►

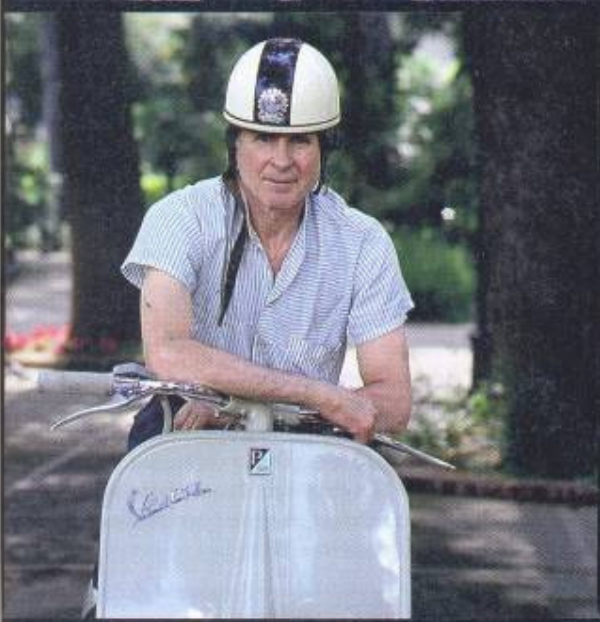
Voorzitter Adolfo Casaburi van de Vespa Club Vesuvio di Napoli met zijn pronkstuk uit de collectie.

Antonio poseert illegaal op een Vespa van de straat.

Op het frame staat 'Anti-Roma group' getatoeëerd. Napolitanen haten de Romeinen.

Guido en Maurizio blazen uit in de straten van Napels.

Vittorio's helm is ouder dan zijn Vespa uit 1953.

Dagelijks straatbeeld: een jongen nonchalant op zijn Vespa.

HAAR HEUPEN
WIEGEN,
HAAR DIJEN
DANSEN OP
HET RITME
VAN HAAR
TRED. ACHTER
HAAR RUG
RIJDT HAAR
VRIEND
STAPVOETS
OP EEN
GRIJZE VESPA

Carmine van de garage: vol liefde voor de Vespa.

Niemand weet beter hoe oogverblindend Natasja is dan Natasja zelf.

► verderop toont een chaos die zijn weerga niet kent. Een traag bewegend tapijt van donkere mensenhoofden tussen claxonnerende auto's. Ze bewegen zich schokkend voort. Af en toe tikt een bumper een voetganger aan. Scooters, volgepakt met vrouwen, kinderen, boodschappen en huisdieren, schieten van links naar rechts.

Het laatste trekje van de joint is voor Maurizio. Hij zegt: "We gaan koffiedrinken." Staand voor bar di Luca vertelt hij zijn verhaal. "Zonder auto of mooie scooter ben je hier niemand. Wat doe je in de stad zonder te kunnen rijden? Je kunt niet gaan dansen, niet met vrienden zijn, niet uitgaan. Taxi's? Taxi's zijn voor bejaarden, homo's en toeristen." Guido vult aan: "Rijd je een nieuwe Vespa, dan ben je de man. Zonder Vespa geen wijven." Hij glijdt met zijn hand liefkozend over de achterzitting en grijnst ondeugend. Maurizio gaat verder "Het is belangrijk dat je geld hebt. Vrouwen vinden dat belangrijk. Ik heb zelf veel succes. Kijk maar naar mijn horloge. Vorige week gekocht. En ik heb ook een scooter en een auto." Guido buigt voorover en fluistert onhoorbaar voor zijn vriend: "Zijn vorige vrouw heeft hem verlaten voor een man met een mooier horloge."

Plots draaien alle hoofden naar het einde van de straat. Als in een fata morgana verschijnt er uit het zonlicht een prachtige slanke vrouw. Haar hoge hakken tikken. Ze maakt elegante passen, zet nauwkeurig bij iedere stap haar voet recht voor de andere voet. Haar heupen wiegen, haar dijnen dansen op het ritme van haar tred. Ze gooit haar haren over haar schouder. En nog eens. Voorbijgangers maken ruim baan. Achter haar ranke rug rijdt haar vriend stapvoets op een donkergrijze Vespa. Naast de Vespa sjokt een modieuze hond. Het gesprek voor de bar verstomt.

De vriend maakt met zijn rechterhand het neukgebaar. De vrouw, Natasja, staat er lachend bij en doet hetzelfde. Ze kromt haar vingers, behalve haar duim, en maakt duwende bewegingen met haar handpalm. "Zij is mijn neukpop," grapt de vriend. Nog steeds lacht ze mee. Schaamteloos. Guido en Maurizio vinden het prachtig dat we contact hebben met zo'n mooie vrouw. Ze profiteren van de belangstelling. De toegeslenterde omstanders luisteren naar hun rappe babbels. We zijn ineens hun "Nederlandse vrienden." Het maakt indruk. En: "Wisten jullie dat ze in Nederland geen scooters hebben? Alleen fietsen." Natasja kijkt geil, de vriend stoer en even later zijn de foto's geschoten. Maurizio is ongeduldig geworden en snauwt: "Nu wil ik koffie."

In de bar staat de oude Gianni. Hij heeft het gesprek over de Vespa gehoord en bemoeit zich ermee. "De scooters zijn te gevaarlijk geworden. Het is de schuld van de burgemeester. Al het geld is weg. Verdwenen in de zakken van de hoerenzonen. De straten zijn vol, de treinen kapot. We moeten alles op de scooter meenemen. Kijk maar hier." Zijn trillende, door de nicotine vergeelde handen slaan de krant open. Hij wijst op het artikel. "Twee jongens van 13. Morsdood. Hun nichtje werd 18. Vuurwerk gekocht, met 30 kilo achterop reden ze tegen een stilstaande autobus. Ze lagen in honderd stukken onder de bus." Maurizio laat zijn handen schelden, hij drukt zijn vijf vingertoppen tegen elkaar en draait zijn polsen. "Het zijn domme boeren Gianni, daar kan de burgemeester niks aan doen." Gianni kijkt hem woedend aan en slaat met zijn hand op het achterhoofd van de verbouwereerde Maurizio. Dit past niet in zijn monoloog. Maurizio zwijgt en kijkt beschaamd naar zijn schoenen. Er is altijd baas boven baas. De grijsaard heeft veel respect in de wijk. Zijn

gezicht vertoont slijtage, een ruwe huid, diepe wallen onder de ogen van de drank. Wanneer de twee mannen afscheid van hem nemen, drukt hij ieder twee zoenen op de wang. Hij neemt het gezicht van Guido in zijn handen. "Denk aan je moeder, jongen."

Ze minderen snelheid. De eindbestemming nadert. Richting noord verandert de omgeving. Minder verkeer, bijna geen mensen te zien. Bredere straten. Winkels met zware stalen hekken voor de ramen. Ze rijden de wijk Secondigliano binnen, het decor voor de voortdurende maffiaoorlog in Napels. Hier vechten de clans van de Camorra dagelijkse een strijd op leven en dood. Guido geeft gas. De handen kletteren over de betonplaten. "Ik ben niet bang," roept hij stoer. En dan de dagelijkse slogan: "Ik ken mensen." Maurizio oefent. Hij maakt vast vuistslagen in de lucht en slaakt zo nu en dan een oerkreet.

Guido parkeert de Vespa op de stoep. "Daar is hij," zegt Maurizio. Guido wijst naar de ex van de vriendin van Maurizio die een lesje moet worden geleerd. "Hij?"

"Niet wijzen, idioot!" Maurizio slaat met zijn vuist op de vlakke hand van Guido. Met strakke gezichten kijken ze een tiental seconden in de richting van de bebaarde reus die zich handenschuddend laat verwelkomen door een groep bikers. Het blijft stil. Dan schuift Guido de mouw van zijn bloes achteloos omhoog en kijkt op zijn horloge. Hij kucht en zegt: "Ik moet gaan. Mijn moeder heeft het eten klaar."

"Ja," antwoordt Maurizio zacht. "Ja," zegt Guido. Weer stilte terwijl ze een laatste blik werpen op hun 'klus'. "We gaan," Resoluut start hij zijn Vespa. Pas aan het einde van de straat klinkt aarzelend het eerste getoeter van de scooter ■